

ROSEWOODSKÁ
KRONIKA

PRINCEZNA
v utajení

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COOL
BOO

Rosewoodska kronika 1 – Princezná v utajení

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Connie Glynn
Rosewoodska kronika 1 – Princezná v utajení
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ROSEWOODSKÁ
KRONIKA

PRINCEZNA
v utajení

CONNIE GLYNN
známa ako
Noodlerella

COO
BOO

Originally published in the English language by Penguin
Random House UK under the title *The Rosewood Chronicles –
Undercover Princess*

Copyright © Connie Glynn 2017

Translation © Petra Kýšková 2018

ISBN 978-80-566-0640-7

*Mojej úžasnej rodine a všetkým nádherným
čarodejniciam, ktoré ma okúzlili.*

*Špeciálne poďakovanie patrí Richardovi a Markovi,
ktorí ma na každom kroku nesmierne podporovali,
Holly a Ruth za to, že na mňa ustavične tlačili
a pomohli mi splniť si sen, a Evanovi
za neoceniteľnú pomoc v matematike.
A nesmiem zabudnúť poďakovať
aj svojmu skvelému a láskavému publiku –
ďakujem, ďakujem, ďakujem.*

PRVÁ
ČASŤ

Vitajte v Rosewood Hall

Prolog

Na svete existujú miesta, kde sa úžasné a nevyspytateľné veci stávajú s väčšou pravdepodobnosťou než inde. Sú ľahko rozpoznateľné, pretože sú nabité atmosférou, v ktorej sa na rozdiel od okolitej reality cítite stratení v čase aj priestore. Niekedy sú to miesta v prírode ako utajené vodopády či skryté lúky plné nádherných kvitnúcich rastlín. Inde sú dielom ľudských rúk, napríklad opustené ihriská za súmraku alebo zaprášené schody so starožitnosťami, v ktorých doslova oživa história. Výnimočne, ale naozaj len veľmi vzácne, také miesta existujú v istom type ľudí. Takého človeka ste pokojne mohli aj sami stretnúť. Na prvý pohľad nie je nijako zvlášť charizmatický ani extrémne inteligentný, ale keď s ním strávite viac času, uvedomíte si, že má moc meniť svet a dosiahnuť doslova čokoľvek...

Princezná Eleanor Prudence Wolfsonová, jediná dedička kráľa Alexandra Wolfsona a následníčka trónu Maradovy, na žiadnom takom mieste nežila ani nepatrila k tomuto typu ľudí. Zúfalo však oboje potrebovala.

„Budem chodiť do tejto školy!“ Eleanor treskla brožúru na stôl s takým prenikavým *flask*, že šálky s ranným čajom zacinkotali na podšálkach.

Alexander Wolfson sa ani nenamáhal zdvihnúť zrak od svojich novín.

„Nie,“ odvetil nevýrazným hlasom.

„Som následníčka maradovského trónu. Domnievam sa, že ne-
podstatné rozhodnutia – ako napríklad do ktorej školy budem cho-
diť – dokážem urobiť sama.“

Alexander uprel zrak na svoju manželku kráľovnú Matildu, kto-
rá sedela za stolom oproti nemu.

Pokrčila plecami. „Má pravdu, Alex,“ prívetivo sa ozvala. Ele-
gantne hodila do svojej šálky kocku cukru, pomaly si zamiešala čaj
a celý čas sa snažila potlačiť úsmev.

Toto nebola rodičovská solidarita, v ktorú Alexander dúfal.

„Vidíš?“ vyhrkla Eleanor. „Dokonca aj mama so mnou súhlasí.“

Alexander neochvejne pokračoval v čítaní novín a predstieral,
že je absolútne pokojný. Odchlípol si z čaju.

„Edwina,“ kývol na slúžku, „budete, prosím, taká láskavá a od-
nesiete prázdne taniere do kuchyne?“

„Samozrejme, vaša výsosť.“ Edwina zručne poukladala taniere
plné omrvíniek jeden na druhý a s ľahkosťou skúsenej slúžky opus-
tila jedáleň bez toho, aby bolo na dubovej dlážke počuť jej kroky.
Veľké dvojkridlové dvere, ktoré za sebou opatrne zavrela, tichučko
zavrzgali.

Len čo si bol Alexander istý, že je Edwina dosť ďaleko a už ne-
hrozí nič, čo by ho mohlo vyrušiť, zaboril hlavu naspäť do novín.
„Moja odpoveď znie nie.“

Eleanor si rozhorčene odfrkla a zlostne dupla nohou. „Mohol
by si si tú brožúru aspoň prelistovať!“ vybuchla a vytrhla otcovi
noviny z rúk.

Alexandrovi nezostalo iné, len sa na dcéru pozrieť.

Odjakživa bola veľmi zvláštne dieťa. Bola hocičo, len nie typická
princezná. Namiesto zdvorilej každodennej konverzácie sa radšej
zápalisto hádala o politike alebo sa vytratila na uletené hlučné kon-
certy. Najviac zo všetkého opovrhovala plnením formálnych kráľov-
ských povinností – alebo aspoň predpokladala, že nimi opovrhuje,

pretože nikdy nijaké neplnila. Bola však bystrá, sebaistá a vášnivá – a to znamenalo pre Alexandra viac než akékoľvek tradičné hodnoty, ktorých vyznávanie sa od nej očakávalo. Hoci občas si želal, aby si v prítomnosti svojich starých rodičov dávala pozor na jazyk.

Napriek tomu, že veľmi túžil po tom, aby bola Eleanor šťastná a žila život bez kráľovských obmedzení, nezabúdaj na skutočnosť, že jedného dňa sa jeho dcéra stane kráľovnou a bude musieť vziať na seba zodpovednosť. Bol rozhodnutý nájsť spôsob, ako ju prinútiť, aby si uvedomila, že si svoje vládarske povinnosti môže užívať, tak ako sa to v mladosti naučil on.

„Pôjdeš do Aston Court ako všetci vládcovia Maradovy za posledných sto rokov, a či chceš, alebo nie, bude sa ti tam páčiť.“

Matilda, ktorá na opačnom konci stola popíjala čaj, sa nenápadne zachichotala.

„Nie.“ Eleanor napodobnila prísny otcov tón. „Pôjdem do Rosewood Hall v Anglicku.“

Jej hlas sa ani na okamih nezachvel. Bola rozhodnutá. Ak bude musieť nastúpiť do Aston Court, bude jačať a trieskať okolo seba, až kým sa brány školy za ňou nezatvoria.

Alexander sťažka vzdychol.

Navštevovať Aston Court by pre Eleanor neznamenal len „nepresadiť si svoj názor“, ako by sa mohla domnievať väčšina tínedžerov. Znamenalo by to totálny koniec jej slobody ako neznámej členky aristokracie. Musela by byť oficiálne predstavená verejnosti ako dedička maradovského trónu, už by sa nemohla len tak vytratiť alebo odmietnuť plniť svoje kráľovské poslanie, musela by si prestať farbiť vlasy a začať sa vhodnejšie obliekať. Prevzala by svoje kráľovské povinnosti a už nikdy, ani náznakom by nevedla normálny život.

Alexander zdvihol noviny a opatrne ich poskladal. Pripravil sa na rozohnaný ukričaný zápas, ku ktorému pravidelne dochádzalo od čias, ako Eleanor začala dospievať.

„Oci, prosím.“

Toto Alexandra totálne zaskočilo. Jeho dcéra o niečo prosila len veľmi vzácné, na to bola priveľmi tvrdohlavá. Zdvihol zrak. Očakával, že uvidí jej zvyčajný zaťatý pohľad, no namiesto toho sa stretol s výrazom najväčšieho zúfalstva. Odrazu si uvedomil, že premýšľa, prečo vlastne trvá na svojom. Rýchlo si však pripomenul, že Aston Court je jediná škola, ktorá zaručí jej bezpečnosť, len čo bude oficiálne predstavená verejnosti ako princezná. Bude tam pod profesionálnym dozorom, bude v bezpečí a dokonale sa pripraví na svoju budúcnosť. Pôjde do Aston Court alebo nikam. Navzdory vnútornému presvedčeniu však videl, ako zdráhavo natáhuje ruku a Eleanor mu do nej vkladá brožúru o Rosewoode.

Chytila ho za ruky a jemne ich stisla. „Chcem len, aby si si to prečítal.“

Kráľovná Matilda sa opäť decentne napila čaju a potom elegantne odložila šálku späť na stôl. „Vieš, možno zo mňa hovorí ten čaj, ale ja som mala Anglicko vždy rada. Ty nie, Alexander?“ Pozrela sa na svojho manžela, a len čo sa stretla s jeho pohľadom, jej bezstarostný výraz sa na chvíľu zmenil. Maradovský kráľ uprene hľadel na svoju ženu a mal pocit, že sú to najdlhšie sekundy v jeho živote. Taký vplyv naňho mala.

Po dlhom vzdychu to konečne vzdal.

„Dobre, pozriem si tú brožúru, ale to je všetko.“

Eleanor od úľavy a radosti zvyškla. „Super! Ďakujem, ďakujem, ďakujem! Som si istá, že sa ti to bude páčiť, oci, prisahám.“ S tým si vopchala do úst croissant a vybehla z jedálne, skôr než stihol naplno zaregistrovať, čo sa tu práve stalo.

Dvere sa za ňou s buchotom zatvorili, a zatiaľ čo sa miestnosťou niesla ozvena, Alexander s Matildou bez slova sedeli. Ako zvuk pomaly utíchal, kráľ sa opäť pozrel na svoju ženu. Sladko sa naňho usmiala.

„Nemôže tam ísť!“ vyhlásil. „Nechaj jediná dedičku maradovského trónu, aby sa potľkala po nejakej obyčajnej internátnej škole v Anglicku namiesto toho, aby sa učila, ako vládnuť, je veľmi nebezpečné.“

Matilda opäť zväžnela a jemnými pohybmi začala posúvať príbor pred sebou, až kým každá vidlička, nôž a lyžica neležali v dokonalom súlade.

Zdvihla hlavu a Alexander uvidel, ako jej blčia oči.

„Vieš tak dobre ako ja, že Rosewood nie je nijaká obyčajná škola, a navyše...“ Na chvíľu sa odmlčala a pozrela mu rovno do očí. „... ako si uviedol už predtým, Eleanor dosiaľ nebola oficiálne predstavená. Nikto nevie, že je princezná, preto to môže byť najlepší spôsob, ako jej dopriať, aby posledných pár rokov pred prevzatím kráľovských povinností prežila ako bezstarostné dospelávajúce dievča. Veľmi dobre viem, že si si to v jej veku sám želal.“

Alexandra to na moment celkom vyviedlo z miery. Naozaj jeho žena navrhovala, čo si myslel, že navrhovala?

„Chceš, aby chodila do školy v utajení?!“ spýtal sa.

Matilda sa usmiala. Jej vážny výraz sa bleskovo vytratil, akoby to bolo pre ňu rovnako jednoduché, ako nasadiť a zložiť si klobúk.

„Zatiaľ si len prečítaj tú brožúru.“ Zdvihla šálku k ústam, potom sa zarazila a dodala: „Okrem toho, keby sa niečo pokazilo, vždy tam môžeme poslať Jamieho.“

Alexander hľadel na svoju ženu s úžasom a obdivom. V duchu sa usmial. Niečo mu vavelo, že prečítaním brožúry o Rosewoode sa táto záležitosť neskončí.

V St. Ives stojí malá modrá pekáreň, ktorej múry obrastá bujná vistéria. Cez výklad vidieť hrubú vrstvu prachu pokrývajúcu sklenené tabule na pultoch, ktoré sa pri dopade slnečných lúčov zalesknú. Nad dverami visí vyblednutá pruhovaná markíza a vývesný štít, ktorý oznamuje, že tu sídli PEKÁREŇ PANI PUMPKINOVEJ, hoci sa tu už niekoľko rokov nepečie. Nad pekárňou sa nachádza byt – kedysi skromný, teraz prepchatý nevkusným nábytkom a gyčovými doplnkami, ktoré majú podľa bezvýslednej snahy novej majiteľky vtlačiť miestu punc domova. Jedna izba sa však jej zásahom vyhla a zostala milým útočiskom prežiarovým šťastnými spomienkami na skutočný domov.

V podkroví domu č. 12 na ulici Bethesda Hill v St. Ives žije Lottie Pumpkinová so svojou nevlastnou matkou Beady. Lottie si v útulnej izbičke s výhľadom na more vytvorila vlastnú svätyňu. Je to miestnosť s výzgajúcou podlahou, so stenami plnými fotografií z detstva a so zbierku rozprávkových knižiek. Dnes však svoju izbu, dom aj Cornwall opúšťa. Sťahuje sa totiž do Rosewood Hall.

„Lottie!“ Ticho preťal prenikavý hlas nevlastnej matky, z ktorého Lottie zaboľeli uši. Zostala stáť ako primrazená, držiac v ruke posledný kus oblečenia, ktorý sa práve chystala vložiť do kufru.

„Áno?“ odvetila a mimovoľne zatvorila oči. Začula nejaký pohyb a vzápätí sa Beady objavila vo dverách. Na tvári mala svetlozelenú

pletovú masku a jej červené vlasy boli schované pod zručne omotaným uterákom. Bola to neuveriteľne krásna žena, ktorá brala svoj výzor veľmi vážne, a zároveň príliš mladá na to, aby niesla na svojich pleciah zodpovednosť za Lottie. Obetovať svoj život cudziemu dieťaťu bolo od nej nesmierne šľachetné, čo svojej chovanici nikdy nezabudla pripomenúť.

„Celkom mi vypadlo, že dnes odchádza!“ zvolala, akoby sa jej to zdalo smiešne.

Lottie jej venovala milý úsmev, ktorý už predviedla asi milión ráz. „To je v poriadku, som...“

Skôr než stihla dokončiť vetu, Beady sa nahlas zachichotala.

„Ako som len mohla zabudnúť? Ved' o tom mieste v jednom kuse básniš!“ Znovu sa zasmiala. „No... ak ti tam dovoľia študovať, nemôže byť tá škola zase až taká prestížna.“ Lottie sa strhla a Beady sa prestala smiať. „Robím si žarty, Lottie. Nesmieš to brať tak vážne.“

Lottie sa pokúsila zasmiať, ale výsledkom bol len meravý úškrn.

Beady sa zadívala na dva veľké ružové kufre na podlahe. „Tie sú teda obrovské! Dúfam, že nečakáš, že ťa odveziem. To by si odo mňa chcela priveľa.“ Ukrytne sa pozrela na nevlastnú dcéru, akoby s ňou mala ktovieakú trpezlivosť.

„Nie, to je v poriadku,“ odvetila Lottie a snažila sa byť milá. Rozhodne nechcela Beady nahnevať. Vedela, aké bolo pre ňu ťažké starať sa o malé dievča, ktorému zomrela matka. Želala si, aby to s ňou mala čo najjednoduchšie. „Odvezie ma Ollie so svojou mamou.“

Beadino obočie nesúhlasne vyletelo nahor. „To je od nich veľmi láskavé. Dúfam, že dáš jeho matke najavo, aká si vďačná za všetko, čo pre teba robí.“

„Samozrejme,“ prikývla Lottie, čo Beady podľa všetkého uspokojilo.

„Tak dobre, no...“ odmlčala sa a rozhladla sa po izbe, ani keby tu bola prvý raz. Chvíľu sa hrýzla znútra do líca a potom sa vrátila

pohľadom k Lottie. Poriadne sa nadýchla, akoby sa pripravovala na to, čo sa chystá povedať. „Tvrdo si pracovala... dúfam, že nebudeš sklamaná.“

Lottie naprázdno prehltna. Vedela, že Beady má z jej odchodu do Rosewoodu radosť, pretože bude mať celý dom iba pre seba. Dostať sa do Rosewoodu neznamenal len splniť sľub, ktorý dala svojej matke, bol to aj najväčší dar, akým mohla potešiť svoju macochu.

„Ďakujem,“ odvetila.

Beady mávla rukou, akoby tým ich rozhovor ukončila.

„Musím už ísť zmyť si tú pleťovú masku. Šťastnú cestu.“

Sotva odišla, Lottie sa rýchlo vrátila k baleniu, ale netrvalo dlho a opäť ju niekto vyrušil.

„Prepánajána, čo to máš na sebe?“ Do izby vtrhol sarkastický hlas patriaci Olliemu. Opieral sa o rám dverí a s rukami prekríženými cez prsia sledoval, ako sa Lottie snaží zbaliť posledných pár vecí, čo mala v izbe.

„Ollie!“ Náhla prítomnosť najlepšieho priateľa ju tak prekvapila, že sa od ľaku musela chytiť za srdce. „Ako si sa sem dostal? A koľko ráz ti musím hovoriť, že máš zaklopať?“ V snahe zapnúť napchaté kufre sa trochu zadychčala. Ollie mal štrnásť rokov rovnako ako ona, ale aj keď bol vyšší, dosiaľ mu zostala jeho detská tvár, ktorá jej pripomínala točenú zmrzlinu na pláži a ďalšie šťastné spomienky.

„Musel som preklznúť okolo zlej čarodejnice. Vedela si, že jej koža konečne zozelenela?“ Ollie sa diabolsky uškrnul.

Lottie sa zachichotala, ale nemohla ignorovať jeho poznámku. Pozrela sa na seba a v rozpakoch si oprášila šaty. „Čo sa ti nepáči na mojom oblečení?“ spýtala sa.

Ollie sa rozosmial a obdaril ju svojím typickým seabedomým úsmevom. Jeho rifle boli ako vždy samý psí chl p a ako vždy si z toho nič nerobil.

„Nie je to na prvý školský deň príliš nóbl?“

„Príliš nóbl?“ Lottie nemohla uveriť, že mu napadlo niečo také smiešne. „Pre Rosewood Hall nie je nič *príliš nóbl*. Musím zapadnúť. Nemôžem si dovoliť, aby ma medzi seba neprijali len pre moje oblečenie.“

Lottie sa snažila oprášiť neexistujúcu smietku na golieriku šiat. „Väčšina študentiek zrejme bude mať šaty šité na mieru a zdobené zlatom.“

Ollie nenútene prešiel cez izbu a sadol si na posteľ. Rozhliadol sa okolo seba a stisol pery. Izba, zvyčajne plná života vďaka Lottiným vlastnoručne vyrábaným výstrednostiam, bola teraz úplne prázdna, pretože všetko, čo vlastnila, napchala do dvoch ružových kufrov.

„No,“ spustil Ollie a siahol do vrecka, „ak na chvíľu dokážeš zabudnúť na to, čo si o tebe myslia iní ľudia...“ Vytiahol pokrčenú obálku a vyblednutú fotografiu z polaroidu, ktorá predtým visela na stene v jeho izbe. „Toto je pre teba.“

Lottie sa natiahla po obe veci, ale Ollie stiahol ruku naspäť.

„Ten list nesmieš otvoriť, kým nebudeš sedieť vo vlaku.“

S prekvapeným výrazom prikývla a Ollie jej pomaly položil obe veci do dlane. Bola to fotografia, ktorú videla azda tisíc ráz: oni dvaja na pláži, s nosmi umazanými od zmrzliny a so žiarivými úsmevmi na dychtivých tvárach. Hoci farby na nej už vybledli, stále bolo vidieť korunku, ktorú mala Lottie na hlave, a rohy, ktoré si na hlavu nasadil Ollie. Ako deti trvali na tom, že tieto doplnky budú nosiť každý deň a všade, kam pôjdu. Ollie vyhlásil, že je rozprávkový škriatok Puk zo Shakespearovho *Sna noci svätajánskej*. Tú hru videli raz večer pod šírým nebom na pláži. Ollieho nesmierne očarilo, že škriatkovi sa vždy prepiekli všetky huncútstva, a tak z toho usúdil, že pokiaľ bude mať na hlave rohy, prepečú sa všetky nezbednosti aj jemu. Zato korunka, ktorú nosila Lottie, nemala taký príjemný pôvod. Prešla palcom po ozdobe na fotografii a pri spomienke na deň, keď ju dostala, ju slabo pichlo pri srdiečku.

„Nechám ťa, aby si sa mohla rozlúčiť,“ zašepkal Ollie. Bez námahy zdvihol zo zeme oba kufre a odniesol ich dolu do auta.

Len čo bol preč, Lottie zamyslene položila darčeky k ostatným dôležitým veciam, ktoré si poukladala na prázdnu posteľ, aby na nič nezabudla. Každú si potom opatrne vložila do tašky. Najskôr vyblednutú fotku a list od Ollieho, potom obľúbený skicár, najoddanejšieho spoločníka plyšového pána Trufflesa, zarámovanú fotografiu svojej matky v dlhej róbe z maturitného plesu a nakoniec predmet, ktorý sa k ostatným vôbec nehodil: korunku s polmesiacom, svoj najcennejší majetok. Zbaliť celý život do dvoch kufrov, batoha z rifloviny a malej tašky s pevným bielym popruhom cez plece trvalo Lottie asi hodinu. Rozhliadla sa po prázdnej miestnosti.

Zvládla som to, mami, pomyslela si. Budem študovať v Rosewoode, presne ako som sľúbila.

2

Pre Lottie (čestnú princeznú mesta St. Ives).

Zdá sa mi, že som ťa za ten posledný rok, čo si sa tak svedomite učila, skoro nevidel, a teraz zrazu odchádzaš a budeš žiť na opačnom konci krajiny. Bez teba už nič nebude ako predtým, ale som si istý, že prežiješ dost dobrodružstiev za nás oboch.

Chcel som ti na rozlúčku venovať knihu rozprávok, pretože viem, ako ich máš rada, ale mal som obavy, že už aj tak všetky máš, a tak mi napadlo dať ti tú fotografiu, ktorá ti každý deň pripomenie moju existenciu.

Neviem sa dočkať, kedy mi porozprávaš o všetkých bláznivých zážitkoch z Rosewoodu. Som na teba nesmierne pyšný, že si sa tam dostala, ale budeš mi hrozne chýbať. (Pauza na utretie slzy.) AKO SA OPOVAŽUJEŠ NECHAŤ MA SAMÉHO V TEJTO TURISTICKEJ PASCII???! ZRADCA!!! (Všimla si si, ako môj obranný mechanizmus premieňa smútok vo mne na hnev?)

Tvoj priateľ Ollie

P. S. Prines mi zlatú korunu alebo niečo (predpokladám, že jednu dostaneš hneď po príchode).

Lottie sa usmiala a znovu sa pustila do čítania listu od svojho najlepšieho priateľa. Na chvíľu si dovolila pocítiť nepatrnú lútosť nad svojím odchodom z Cornwallu. Zahľadela sa z okna vlaku na bujnú